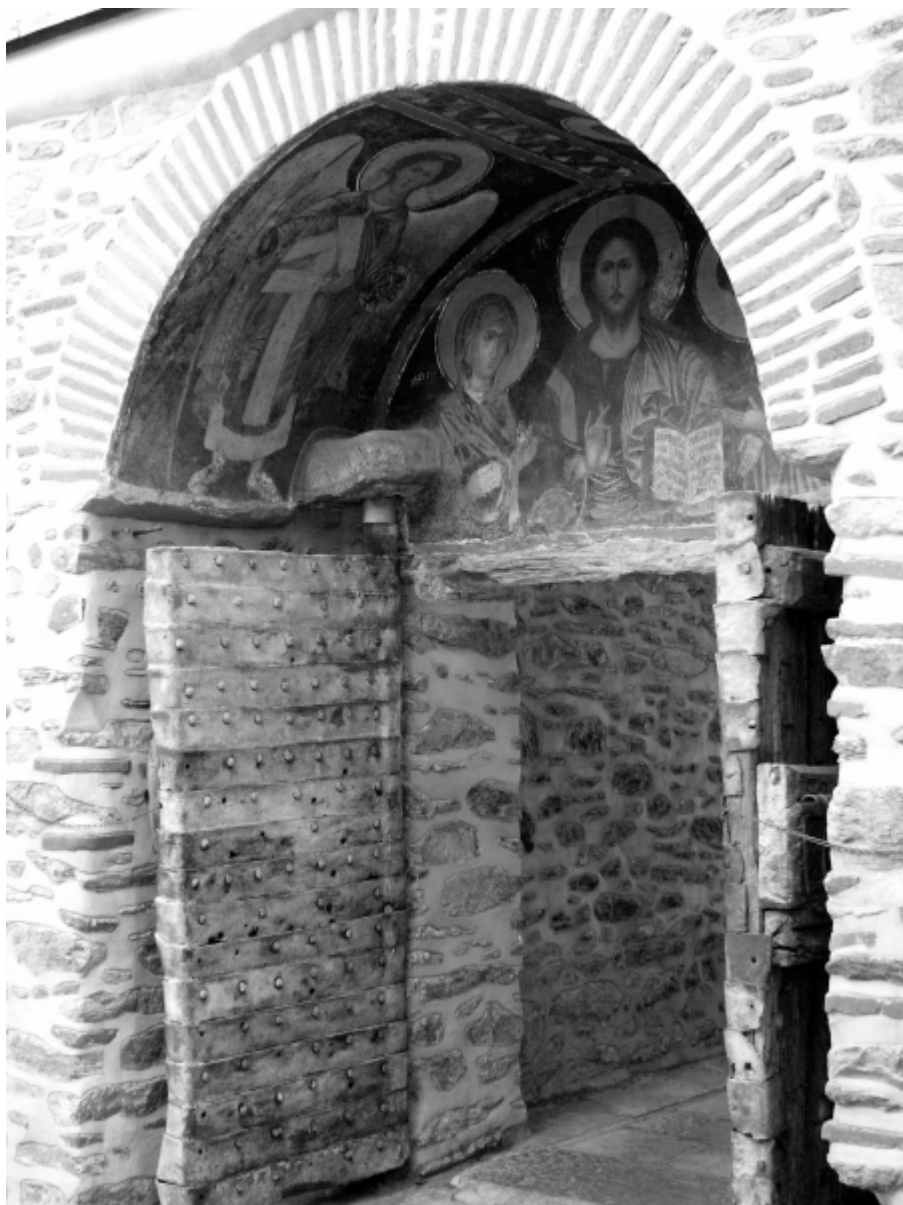

29 Ιουνίου 2016

Διονυσιάτες Γέροντες

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγιον Όρος

Image not found or type unknown

Ὁ γερο-Βιτάλιος ὁ Διονυσιάτης.

Κάποιος ἱερέας ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, ὀνόματι Βησσαρίων, ἦλθε καὶ ἐμόνασε ἐν τῇ Μονῇ, τὸ 1880 περίπου, καὶ μετονομάσθη κατὰ τὴν κουρά, Βιτάλιος. Αὐτός, ἔδωσε στὴν Μονὴ 400 λίρες καὶ μὲ αὐτὲς ἐπισκευασαν τὸ Ἀρχονταρίκι. Ἐκοιμήθη τὸ 1895 καὶ κατὰ τὴν ἀνακομιδὴ του, ἡ κάρρα του καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὅστ᾽ ἦσαν ὀλοκίτρινα, καθαρῶτατα.

Ὁ γερο-Βενέδικτος ὁ Διονυσιάτης.

Ὁ γερο-Βενέδικτος, ἀπὸ τὰ Βραστά, ἔδωσε στὴν Μονὴ 100 λίρες καὶ τὸν εἶχε ἡ Μονή, Δασοφύλακα εἰς τὸν Μονοξυλίτη. Χάρη σ' αὐτόν, ἔκτισαν τὸ μικρὸ οἶκημα, τὸ παρακείμενο δίπλα τοῦ κονακίου. Στὰ τέλει τῆς ζωῆς του, ἦλθε στὴν Μονή καὶ ἐπίδειξε μεγάλη καὶ ἀξιέπαινη μετάνοια. Ἡ κατοικία του ἦτο εἰς τὰ σκοτεινὰ κελλιὰ τῆς πρώτης κόρδας, κάτω ἀπὸ τὸ Ἡγουμενεῖο. Ἐκοιμήθη τὸ 1914.

Ὁ γερο-Θεοδώρητος ὁ Διονυσιάτης.

Ὁ γερο-Θεοδώρητος ἦτο ψάλτης τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, καλλίφωνος καὶ εὐλαβέστατος. Ὡς Γηροκόμος, ἐπὶ μία τριετία, ὑπηρετοῦσε ἕναν ἡμιπαράλυτο Γέροντα καὶ γιὰ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὰς ἀναγκαίας χρεῖας του, πλάγιαζε παραπλεύρως του εἰς τὸ πάτωμα.

Αὐτὸς φύτευσε τὶς καρυὲς ποὺ ὑπάρχουν στὸν λάκκο, πρὸς τὸν ὑδρόμυλο. Μέχρι νὰ ριζώσουν, μὲ ἕνα ἀσκὸ στοὺς ὤμους του, ἔφερνε νερὸ καὶ τὶς πότιζε. Ἐκοιμήθη τὸ 1902, εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν.

Ὁ γερο-Καλλίνικος ὁ Διονυσιάτης.

Μεταξὺ τῶν ἄκρων νηστευτῶν καὶ ἀγωνιστῶν πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐνήστευον διαρκῶς, καταλέγεται καὶ ὁ Γέρον Κασλλίνικος, ὁ ὁποῖος ἀνεπαύθη τὸ 1903. Ἦτο Ῥουμάνος εἰς τὴν καταγωγὴ, καὶ ἐκοιμήθη εἰς ἡλικία 85 ἐτῶν. Οἱ νηστεύοντες τότε πατέρες ἦσαν 8-10 τὸν ἀριθμὸ· ἔτρωγαν ἀλάδωτο φαγητό, ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζα τῶν ἀρχαρίων καὶ μετελάμβανον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων κάθε Σάββατο στὸ Κοιμητήριο.

Κάποτε, ὁ Ἡγούμενος Δοσίθεος, πρόσταξε τὸν ἀρσανάρη γερο-Παχώμιο νὰ παρέψει γιὰ τὴν ἀδελφότητα. Ἐκεῖνος ὑπάκουσε ἀμέσως, ἀλλὰ τοῦ ζήτησε ἕνα βοηθὸ γιὰ νὰ τραβᾷ κομποσχοῖνι. Ὁ Ἡγούμενος, φώναξε τὸν ὑπέργηρο γερο-Κασλλίνικο καὶ τὸν διόρισε νὰ πάει στὴν βάρκα καὶ νὰ τραβᾷ κομποσχοῖνι. Τοῦ ἀπήντησε ὁ γερο-Κασλλίνικος:

-Μά, Γέροντα, ἐγὼ ψάρια δὲν τρώω. Ἄφησέ με ἐμένα.

-Ὅχι, δὲν ἔχω ἄλλον διαθέσιμο. Ἐσὺ θὰ πᾶς καὶ θὰ ἔχεις περισσότερο μισθό, ἐπειδὴ

ἀκριβῶς δὲν τρῶς.

-Νὰ εἶναι εὐλογημένο Γέροντα.

Ἀφοῦ ἔβαλε τὴν συνηθισμένη μετάνοια πῆγε. Καὶ ἔβλεπες ψάρια, ψάρια! Χόρτασε τὸ Μοναστήρι, μέχρι ποῦ διέταξε ὁ Ἡγούμενος νὰ παύσουν τὸ ψάρεμα.

Ὁ παπα-Λαυρέντιος ὁ Διονυσιάτης.

Ὁ παπα-Λαυρέντιος, ἡμιπαράλυτος ὑπάρχων, ἐπεζήτη τὸν διὰ πυρὸς θάνατον, ὅπως καὶ ὁ συνώνυμός του Ἅγιος καὶ Ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ὁποῖο ζητοῦσε, τὸ ἀπόλαυσε, καθὼς στὶς 13 Μαρτίου τοῦ 1899, ἀπανθρακώθηκε στὸ κελλί του, ποῦ ἦταν παρὰ τὸ Κοιμητήριον, καὶ μόνο μερικὰ μέρη τοῦ λειψάνου του διεσώθηκαν.

Ὁ γερο-Παχώμιος ὁ Διονυσιάτης.

Ὁ γερο-Παχώμιος, πῆγε κάποτε μὲ τὸ καΐκι στὴν Θάσο, στὰ δύο μετόχια τῆς Μονῆς, καὶ φόρτωσε ἐλιές καὶ λάδι. Ἐρχόμενος πρὸς Ἅγιον Ὄρος, στὴν μέση τοῦ πελάγους, χάλασε ὁ καιρὸς· βροχή, τρικυμία, βροντές, ἀστραπές, σκοτάδι πίσσα, χαλασμὸς κόσμου! Ἀπελπίσθηκε γιὰ τὴν σωτηρία του καὶ ἄφησε τελείως τὸ τιμόνι καὶ τὸ πλοῖο στὴν διάθεση τῆς ἀφριζούσης θαλάσσης. Πῆρε μόνο τὸ κομποσχοῖνι στὰ χέρια του καὶ παρακαλοῦσε τὸν Τίμιον Πρόδρομο νὰ σώσει αὐτὸν καὶ πλοῖο, ὅπως ἐγνώριζε ἐκεῖνος καλλίτερα. Τότε, τὸ πλοῖο, προσάραξε εἰς τὴν Μορφονοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ἡ πλώρη χώθηκε μέσα στὴν ἄμμο, χωρὶς νὰ πάθει καμμία ζημιά, οὔτε τὸ καΐκι, οὔτε τὸ φορτίο μὲ τὸ λάδι ποῦ εἶχε.

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν τὸν πονοῦσε τὸ πόδι του καὶ ἦτο κλινήρης, ἔφεραν ἰατρὸν ἐπιστήμονα ἀπὸ τὴν Μονὴ Ξηροποτάμου πρὸς ἰατρειάν του. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες καὶ τὰ διάφορα φάρμακα, δὲν αἰσθάνθηκε καμμία καλλιτέρευση ἢ θεραπεία. Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ ἰατρός, καλεῖ τὸν νοσοκόμο Κύριλλο, καὶ τοῦ λέει: «Ἀδελφὲ Κύριλλε, βλέπεις πόσα φάρμακα, ἀλοιφές καὶ ἄλλα ἰατρικὰ μεταχειρισθήκαμε καὶ καμμία ὠφέλεια δὲν βλέπω. Λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, ἄς κάνουμε διακοπὴ στὰ φάρμακα τοῦ ἰατροῦ καὶ ἄς παρακαλέσουμε τὸν δικό μας ἰατρό, τὴν ἁγίαν Δεξιὰ τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν φέρει ὁ Πνευματικός, νὰ τὴν προσκυνήσω». Ὁ γερο-Κύριλλος εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν βηματάρη καὶ τοῦ πῆγαν τὴν ἁγία Δεξιὰ, καὶ τὴν προσκύνησε, κατασπάσθηκε αὐτὴ μὲ πολὺ πόθο καὶ εὐλάβεια καὶ λέει στὸν νοσοκόμο: «Ἀδελφὲ Κύριλλε, ἀφοῦ φέραμε τὸν δικό μας ἰατρό, τὰ φάρμακα τοῦ κοσμικοῦ ἰατροῦ εἶναι περιττά». Ὁ νοσοκόμος συνεμορφώθη πρὸς τὴν ὑπόδειξη τοῦ Γέροντος Παχωμίου καί, ὡς τοῦ θαύματος!, ὁ γερο-Παχώμιος πῆρε ἀμέσως μεταβολὴ πρὸς τὸ καλλίτερον καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομείου τελείως ὑγιής.

Όταν πλησίαζε τὸ τέλος του, εἶδε τὸν διάβολο φανερὰ ὡς ἀράπη, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν φοβέριζε. Ὁ γερο-Παχώμιος ηγέρθη μετὰ σπουδῆς ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τοῦ λέει: «Ἔλα ἐδῶ βρὲ ἀράπη νὰ παλέψουμε, νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ νικήσει τὸν ἄλλον!». Καὶ ἀμέσως ἐτοιμάζετο νὰ παλέψει.

Ὁ ἱερομόναχος Ἀβέρκιος ὁ Διονυσιάτης.

Ὁ γερο-Ἀβέρκιος ἐκοιμήθη τὸ 1900 σὲ ἡλικίαι 83 ἐτῶν. Ἐζησε στὴν Μονὴ περὶ τὰ 50 ἔτη. Τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν, καλλιγραφοῦσε ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες, χαιρετισμούς, παρακλήσεις κ.ἄ.

Στάλθηκε κάποτε στὴν Θάσο, στὰ μετόχια τῆς Μονῆς, μὲ ἅγια λείψανα, περὸς ἀγιασμὸ καὶ, λόγω ὑπαρχούσης πολυχρονίου ἀνομβρίας, διὰ τὴν ὁποία οἱ κάτοικοι κατεθλίβοντο, παρεκλήθη θερμῶς ἀπὸ τοὺς Θασίους νὰ τοὺς κάμει λιτανεία. Τοὺς εἶχε πείσει ἐκ τῶν προτέρων, ὁ οἰκονόμος τῶν Μετοχίων, γερο-Μάξιμος, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε νὰ παρακαλέσουν τὸν Ἀβέρκιο, γιατί εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος καὶ θὰ τὸν ἀκούσει ὁ Θεός. Καί, ὡς τοῦ θαύματος!, γενομένης τῆς λιτανείας, δὲν πέρασαν 5 ὥρες καὶ ἄρχισε νὰ βρέχει καταρράκτωδῶς.

Αὐτόν, οἱ Κωνσταμονῖται Πατέρες, τὸν ἐξέλεξαν ὡς Ἡγούμενος. Ὁ Ἡγούμενος ὁμως τῆς Διονυσίου δὲν ἔδωσε εὐλογία καὶ ἔτσι ἐματαιώθη ἡ ἡγουμενία του.

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr